

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 4/2020

Duben 2020

Moji milí farníci,

když jsem dával dohromady příspěvky do tohoto čísla Zpravodaje, netušil jsem, co bude v době, kdy má vyjít.

Psát o tom, co se děje kolem nás, to je zbytečné, rádio a televize i internet je plný zpráv – dobrých i těch, co nahání strach. Přesto však je jeden pramen, který je plný jen dobrých zpráv – evangelium, a to bychom měli číst častěji než jakékoliv jiné zprávy.

Bůh má všechno ve své režii, proto jistě není náhodou, že nás virus napadl v postní době. Ta začíná znamením popelce. Upřímně, ruku na srdce, kolik nás přijalo popelec „jen tak“, bez hlubší myšlenky na svou křehkost a snahu po obrácení. Někteří říkají popelci „osmá svátost“ - dostanu ho a nemusím ani ke zpovědi. A on si přijde virus, a dost drasticky nás upozorní na naši pomíjivost. I když je to těžké, (sám se tím prokousávám) vezměme toto vše jako výzvu, výzvu k obrácení se ke Kristu, výzvu ke změně svého života, výzvu k opravdovému zpytování svědomí a upřímné lítosti nad vším, čím jsme se od Boha vzdalovali. Byli jsme jako ten marnotratný syn z Kristova podobenství – užívali jsme si, veselili a najednou stop. Syn z podobenství udělal jedinou rozumnou věc: litoval svého hříchu a vrátil se k Otci. Vraťme se i my.

Velikonoce možná budeme muset oslavit bez možnosti být na mši svaté, prožijme tedy Svatý týden v přípravě na onu událost, kdy ženy, které šly se smutkem pomazat Ježíšovo mrtvé tělo, najdou odvalený kámen a prázdný hrob. Ježíš žije! To byla zpráva, která se rychlostí blesku nesla celým Jeruzalémem. To je zpráva, která by měla i naše srdce naplnit obrovskou radostí. Ježíš žije a v něm máme i my svůj život. Když Marta plakala nad smrtí svého bratra Lazara, řekl jí: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mě, i kdyby

umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mě, neumře navěky.“ Marta uvěřila, věřme také my.

Moji milí, vzpomínám na vás všechny, každý den vás nesu v srdci ke mši svaté a večer posílám požehnání. Stýská se mi po vás a těším se, až společně v kostele zaspíváme jásavé Aleluja. (Já teda spíš zabručím jak medvěd ☺).

Váš P. Pavel

Němý svědek zmrtvýchvstání

Žádný člověk nebyl očitým svědkem zmrtvýchvstání Ježíšova těla, které před pohřbením zavinuli do lněného plátna dlouhého 4 metry a 36 centimetrů, širokého metr a 10 centimetrů. Tento pohřební rubáš plnil úlohu prostěradla, přikrývky i šátku (sodaru). Ovíjí hlavu i celé tělo, polovinu zesponu a polovinu svrchu.

Náročné a komplexní vědecké výzkumy Turínského plátna, které již více než sto let uskutečňují odborníci z nejrůznějších oblastí vědy, poukazují na jeho pravost. Díky těmto výzkumům se Turínské plátno stalo nejslavnější křesťanskou relikvií, která udivuje vědecký svět "fotografií" utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Výzkumy dokazují, že obraz na plátně vznikl v důsledku toho, že v něm bylo skutečně zavinuté ukřižované tělo, které na něm zanechalo negativní fotografický obraz, zatímco skvrny od krve jsou v pozitivu. Tato neocenitelná relikvie se zachovala dodnes a uchovávají ji v Turíně.

Američtí fyzici J. Jackson a E. Jumer z U.S. Air Force Academy objevili, že obraz na plátně je trojrozměrný. Mnohonásobné podrobné výzkumy dokazují, že současná věda nedokáže takový obraz vytvořit, ještě méně ho mohl namalovat nějaký padělatel. Tento obraz nebyl namalovaný štětcem nebo jinou technikou a není dílem člověka. Nejsou na něm žádné stopy směřování, jaké jsou na každém obraze či kresbě.

Obraz má průzračně žlutou barvu a je velkou záhadou, protože se na něm nenašli žádné pigmenty, barviva či barvy. A přize více zežloutla jen na povrchu. Ze sto vláken, které se v niti nacházejí, jen dvě nebo tři vnější změnila barvu.

Podobizna tedy vznikla jen na povrchu vláken, není ani na povrchu tkaniny, ani uvnitř nitě.

Vědci se pokusili odstranit zabarvení vláken, ale nepodařilo se jim to žádným z 25 laboratorních rozpouštědel. Vědecký výzkum tedy dokázal, že obraz na plátně je nesmývatelný, nijak ho nelze odstranit.

Vědci díky trojrozměrnému zpracování obrazu identifikovali dvě mince na očích člověka z plátna. Na pravém oku se nachází obraz mince leptónu lituus, ražené v letech 29 až 32 po Kristu za dob Pontia Piláta. A na obraze levého oka identifikovali minci raženou Pilátem na počest Julie, Tiberiovy matky, jen roku 29 po Kristu. To je další důkaz, že plátno pochází z Kristových dob. A mince položené na očích dokumentují starověkou židovskou tradici, která se zachovávala při pohřbívání mrtvých.

Obraz na plátně má mnoho vlastností, které přivádějí vědce do velkého úžasu. Přestože v něm bylo zavinité tělo, obraz je ideálně rovný (plochý). Vůbec se nedeformoval a v souladu se zákony optiky je rovnoběžným průmětem. Vědci předpokládají, že to neodstranitelné zachycení negativu postavy ukřižovaného na plátně proběhlo v důsledku jakéhosi tajemného výbuchu energie zevnitř. Obraz tehdy vznikl zřejmě "připálením" povrchu vláken infračerveným zářením nebo bombardováním protony s energií jednoho megaelektronvoltu (s takovou energií prochází proton přes prostor s rozdílem napětí milion voltů).

Věda není schopna plně vysvětlit mechanismus přenosu obrazu z těla na plátno. Proto vědec J. Jackson napsal: "Na základě dosud známých fyzikálně-chemických procesů můžeme tvrdit, že obraz na plátně nemohl vzniknout. Vzhledem k tomu, existuje, nejsme schopni vysvětlit, jak vznikl."

Vědecké výzkumy vyloučili možnost padělku obrazu na plátně. Jediným tvůrcem toho vzrušujícího fotografického negativu je mrtvé tělo ukřižovaného

člověka, Žida z prvního století, jehož římsí vojáci ukřižovali přesně tak, jak to popisují evangelia.

Všechny vědecké poznatky nám dovolují tvrdit, že máme do činění s autentickým plátnem, ve kterém byl zavinitý a pohřbený Ježíš Kristus. Vědci K. E. Stevenson a G. R. Habermas tvrdí, že pravděpodobnost, že obraz na plátně není obrazem Ježíšova těla, je jedna ku 82 944 000. Abychom si to uměli lépe představit, použili následující přirovnání: Představme si 82 944 000 jednodolarových bankovek, poskládaných vedle sebe. Je to délka, která je třikrát větší než vzdálenost mezi New Yorkem a San Franciscem.

Jedna z těchto bankovek je poznamenána a nějaký člověk se zavazánýma očima má jen jednu možnost vybrat si právě tu označenou. Pravděpodobnost nalezení této bankovky je přesně jedna ku 82 944 000. Z toho vyplývá následující závěr:

Rubáš je pohřebním plátnem, ve kterém bylo zavinité tělo Ježíše Krista. Toto tvrzení je založeno na velmi dobře zdokumentovaných vědeckých poznatcích (Verdetto sulla Sindone. Brescia, 1982, s. 146).

Y. Delage si správně všiml, že takové silné a nevyvratitelné argumenty nepřesvědčí pouze ty lidi, kteří si z ideologických důvodů rozum pověsili na hřebík.

Odborníci v soudní patologii na základě poznatků o srážlivosti krve tvrdí, že Ježíšovo tělo zavinuli do plátna asi dvě a půl hodiny po smrti a že v něm zůstalo přibližně 36 hodin, protože se na něm nenacházejí žádné stopy rozkladu a hniloby. A navíc tělo zcela určitě z plátna nikdo nevzal, protože na něm nejsou žádné stopy odtrhávání, jasně vidět neporušené krevní sraženiny. Tato skutečnost se nedá vědecky vysvětlit ani laboratorní uskutečnit.

Jak tělo proniklo přes lněnou tkaninu, aniž neporušilo její strukturu? Co způsobilo tajemné zobrazení celého těla na plátně? Odpověď může dát jen víra, která říká, že to všechno se stalo ve chvíli zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Proto Svatý otec Jan Pavel II. během homilie 13. dubna 1980 v Turíně řekl, že "na základě argumentů mnoha vědců posvátné Turínské plátno je zvláštním svědkem Velikonoc - umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Němým svědkem, ale zároveň nečekaně výmluvným!"

Věda objevuje, kdo je člověk z plátna, zatímco víra vede k jeho poznání. Tato nejvzácnější relikvie nám neobyčejně sugestivně připomíná, že Kristus opravdu trpěl, zemřel na kříži a vstal z mrtvých kvůli mně a pro mou spásu. Mohu být lhostejný k takové nekonečné lásce?

"Pro věřícího člověka," řekl Jan Pavel II., "Je podstatné hlavně to, že plátno je zrcadlem evangelia ... Každý vnímavý člověk při jeho kontemplaci prožívá vnitřní pohnutí a otřes ... Plátno je opravdu neobyčejným znamením, který poukazuje na Ježíše, pravé Slovo Otce, a vyzývá člověka, aby ve svém životě následoval příklad toho, který obětoval sebe samého za nás..." (Turín, 24. dubna 1998).

(podle Milujte sa)

Kdo uvěří, bude spasen

Víra v Kristovo zmrtvýchvstání se zakládá na konkrétních faktech, které mohou všichni znát a díky nim uvěřit a navázat osobní vztah se zmrtvýchvstalým Pánem.

Ježíš Kristus opravdu zemřel a vstal z mrtvých, aby dal každému účast na svém definitivním vítězství nad smrtí, ďáblem a hříchem. Bez víry v Kristovo zmrtvýchvstání není spásy. Proto Ježíš říká: **"Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; ale kdo neuvěří, bude odsouzen"** (Mt 16,16).

Můžeme mít jistotu, že texty Nového zákona podávají věrnou zprávu o Ježíšově učení, o dramatu jeho umučení a smrti, jakož i o radostné zvěsti o jeho zmrtvýchvstání. Tyto texty napsali očití svědci Ježíšovy činnosti nebo lidé, kteří věrně zaznamenali a dále předali jejich kázání. Písmo je hodnověrným zdrojem informací o Ježíšově životě, učení, smrti a zmrtvýchvstání. Profesor Clark H. Pinnock se o hodnověrnosti Bible vyjadřuje takto: "**Neexistuje žádný jiný antický dokument, který by nacházel potvrzení v tolika textech a historických důkazech a byl takovým vynikajícím pramenem historických údajů, které lze rozumně využít. Čestný člověk nemůže takový poklad zavrhnout. Skeptický postoj vůči historickým listům potvrzujícím křesťanství je založen na iracionálních předsudcích, které odmítají vše nadpřirozené.**" (Pinnock, C. Set Forth Yotir Case. The Craig Press: New Jersey 1968. s. 58; citováno podle: McDowella, J. Jezus, Więcej niż cieśla).

Věřící modlí se u kamene pomazání v bazilice Svatého hrobu

žádný jiný antický dokument, který by nacházel potvrzení v tolika textech a historických důkazech a byl takovým vynikajícím pramenem historických údajů, které lze rozumně využít. Čestný člověk nemůže takový poklad zavrhnout. Skeptický postoj vůči historickým listům potvrzujícím křesťanství je založen na iracionálních předsudcích, které odmítají vše nadpřirozené." (Pinnock, C. Set Forth Yotir Case. The Craig Press: New Jersey 1968. s. 58; citováno podle: McDowella, J. Jezus, Więcej niż cieśla).

Vědecká analýza evangelijních textů mluvících o Kristově zmrtvýchvstání potvrzuje, že **podávají zprávu o historické události, která se skutečně stala.** Objektivní historický výzkum nás pobízí uznat fakt Kristova zmrtvýchvstání. Ti, co to odmítají, vycházejí z předsudků, pověr a z předem přijatých závěrů, a nikoli z objektivních důkazů.

"Víra prvotního společenství věřících je založena na svědectví konkrétních lidí, křesťanům známých a většinou ještě mezi nimi žijících. Těmito svědky Kristova zmrtvýchvstání je především Petr s Dvanácti, avšak nejen oni: Pavel jasně mluví o více než pěti stech osobách, kterým se Ježíš zjevil najednou, kromě toho Jakubovi a všem apoštolům." (KKC 642).

"**Věřím jen svědkům, kteří se dali zabít,**" napsal francouzský filozof Blaise Pascal, čímž navazoval na fakt, že téměř všichni apoštolové zemřeli mučednickou smrtí, protože hlásali pravdu o Kristově zmrtvýchvstání.

Temnota víry jako podmínka svobody

Radostná zvěst, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, žije, uzdravuje a ve svátostech proměňuje lidská srdce, je výzvou pro naši svobodu. Bůh nám dává dostatečně

mnoho přesvědčivých znamení, abychom mohli uvěřit. Avšak i přesto zůstává "skrytým Bohem" (srov. Iz 45,15), kterého se lze "dotknout" pouze v "temnotě víry". Právě toto dělá náš vztah k němu svobodným a dobrovolným a i naše láska je tak svobodným rozhodnutím a ne nutností. **Víra je nevyhnutnou podmínkou, bez které bychom nebyli svobodní a schopni milovat.** Právě proto zůstává Bůh skrytý i tehdy, když se zjevuje. Kdyby se objevil v celé své velebnosti, všemohoucnosti a kráse, zotročil by nás. Bůh

však nechce mít otroky, ale svobodné lidi, kteří s ním navážou osobní vztah lásky a kteří se nezaleknou námahy spojené s vírou. "Skrývám se, abych tě nezotročil velikostí svého daru," řekl Ježíš polské mystičce Alici Leuezewské. **"Chci pro vás vaše štěstí, jaké si nikdo z lidí nedokáže představit, ba ani vycítit."**

Ježíš Kristus nám dává výrazná znamení, která poukazují na to, že on opravdu vstal z mrtvých a je s námi, avšak tato znamení nikoho nenutí přijmout pravdu o jeho zmrtvýchvstání. Vždy najdeme dostatečné množství nevědomých lidí, kteří takto ospravedlňují svou nevěru. Nesmíme však zapomínat na to, že v mnoha případech je hlavní příčinou nevěry ve zmrtvýchvstání neochota radikálně skoncovat s hříchem a žít v souladu s Božími přikázáními a evangeliem.

Jonášovo znamení

Ježíš Kristus řekl, že lidé nedostanou jiné znamení, než jako znamení proroka Jonáše, a že toto znamení by jim mělo stačit na to, aby se obrátili, konali pokání a změnili svůj život (srov. Mt 12,39-42). Podobně jako kdysi Jonáš přebýval tři dny v útrokách velké ryby, i Ježíše uložili po smrti do hrobu, kde třetí den vstal z mrtvých, a tak přemohl smrt a ďábla. Ve chvíli zmrtvýchvstání nám Ježíš zanechal odraz svého těla v podobě fotografického negativu na plátně, do kterého byl po smrti zavinutý, a také odraz své tváře, probouzející se ze snu

smrti, na šátku z mořského hedvábí, kterým měl v hrobě přikrytou tvář. Vynikající německý biblista Klaus Berger napsal: "Podle židovské tradice bylo třeba dvou svědků na to, aby bylo možné u soudu něco dokázat. A tu máme dva svědky - Jana a Petra, jakož i dva důkazy - dva kusy plátna: Turínské plátno a šátek z Manopella. Jsou to tedy dva věčné důkazy zmrtvýchvstání. Zmrtvýchvstání je fakt, není to teologická metafora. Zmrtvýchvstání je realita."

Svatý Jan Pavel II. řekl, že bychom měli přijmout argumenty mnoha vědců, kteří tvrdí, že **Turínské plátno je "jedinečný svědek Paschy: umučení, smrti a zmrtvýchvstání. Némý a zároveň překvapivě výmluvný svědek!"** (13. dubna 1980). Filozof Blaise Pascal napsal: "Poslední krok rozumu je uznat Tajemství; rozumný souhlas s tím, že existuje mnoho věcí, které převyšují rozum."

V prosinci 2011 italská národní agentura ENEA z Centra atomového výzkumu ve Frascati při Římě po pěti letech intenzivního výzkumu prohlásila, že současná věda nedokáže vytvořit podobiznu, jakou nacházíme na Turínském plátně.

Vědci vypočítali, že **tajemné záření, které tuto podobiznu vytvořilo, mělo intenzitu 34 bilionů wattů ultrafialového vakuového záření.** V současnosti na světě neexistuje zařízení, které by dokázalo vygenerovat takové silné záření. Nejmodernější přístroje jsou schopny vytvořit záření s intenzitou **několika miliard wattů** ultrafialového vakuového záření.

Myrha přítomna v mastech, jimiž pomazali Ježíšovo mrtvé tělo, způsobila, že plátno se na tělo přilepilo, a zase aloe vera přispělo k tomu, že krevní sraženiny se částečně rozpustily. Díky tomu odborníci na soudní lékařství zjistili, že Ježíšovo tělo bylo do plátna zavínuté po uplynutí dvou a půl hodin od smrti a nezůstalo v něm déle než 36 hodin, protože po sobě nezanechalo stopy posmrtného rozkladu. Na Turínském plátně je vidět neporušené krevní sraženiny, přičemž na něm nejsou stopy po odtržení plátna od těla. Je tedy jisté, že tělo z plátna nikdo nevzal. Jak tedy proniklo přes lněnou tkaninu, aniž

narušilo její strukturu? Odkud pocházelo záření, které vytvořilo na plátně trvalý trojrozměrný obraz celého těla? Jediné rozumné vysvětlení nabízí Ježíšovo zmrtvýchvstání.

Podobizna Ježíšova mrtvého těla na Turínském plátně a obraz jeho tváře na šátku z Manopella jsou pro nás Jonášovým znamením, výzvou k obrácení, kterou Ježíš adresuje každému z nás. Ježíš touží po tom, abychom uvěřili, že skutečně vstal z mrtvých, abychom otevřeli srdce a přijali jeho nekonečné milosrdenství a navázali s ním osobní vztah skrze modlitbu a svátosti pokání a Eucharistie. Ježíš opravdu zemřel a vstal z mrtvých a je s námi, aby nás osvobodil z otroctví hříchů a přivedl do nebe.

Fakt, který přesahuje dějiny

Nový zákon představuje Ježíšovo zmrtvýchvstání jako jedinečnou a neopakovatelnou událost, která je zakotvena v dějinách a zároveň je přesahuje, neboť se

týká nadpřirozené sféry, která se vymyká vědeckému poznání. Nikdo z lidí nebyl očitým svědkem samotného zmrtvýchvstání. Odehrálo se v zapečetěném hrobě, který hlídala chrámová stráž. Velekněží se báli, "aby snad nepřišli jeho učedníci a neukradli ho a neřekli lidu, že byl vzkříšen z mrtvých; to by pak byl poslední

podvod horší než první." (Mt 27, 64). Ježíš se po svém zmrtvýchvstání nevrátil do pozemského života, jak to bylo v případě Lazara, Naimského mládence nebo Jairovy dcery, kteří museli později znovu zemřít. **Kristovo zmrtvýchvstání je přechodem jeho lidské přirozenosti ze smrti k plné účasti na životě Nejsvětější Trojice.** Je to společné dílo Otce, Syna a Ducha svatého, které zjevuje všemohoucnost trojjediného boha (srov. 2 Kor 13, 4; Kol 2,12; Flp 3, 10). Ježíšovo zmrtvýchvstání je potvrzením Ježíšova učení, jakož i všeho, co dělal během svého pozemského života. Především je však nevyvratitelným důkazem jeho božství. Velerada odsoudila Ježíše na smrt za to, že tvrdil, že je Bůh. Zmrtvýchvstání potvrdilo, že Ježíš je skutečně Bůh a že si oprávněně připisoval Boží jméno "Dříve než byl Abraham, Já Jsem" (Jan 8,58). "Já Jsem", čili pravý Bůh a současně pravý člověk, ve kterém "vtělena všechna plnost božství" (Kol 2,9).

Kristovo zmrtvýchvstání je fakt, který přesahuje dějiny. Zmrtvýchvstalý Ježíš je s námi ve společenství Katolické církve. Odpouští nám všechny hříchy, osvobozuje nás z každého otroctví a z každé závislosti, dává nám svůj vzkříšen život a lásku ve svátostech smíření a Eucharistie. Pokud při zpovědi upřímně vyznáme své hříchy a s čistým srdcem přijmeme Ježíše v Eucharistii, dostaneme "lék nesmrtelnosti a protilátku smrti", záruku našeho zmrtvýchvstání. **"Ten, co se v Eucharistii žije Kristem,"** píše Jan Pavel II., **"nemusí čekat, až bude na druhém světě, aby přijal věčný život: vlastní ho už tady na zemi, s prvotinami budoucí plnosti, která se bude týkat člověka v jeho celistvosti"** (Ecclesia de Eucharistia 18).

(podle Milujte sa)

Svátost smíření osvobozuje

Zpověď je svátost, ze které má penitent (ten, kdo se zpovídá) i samotný kněz velký duchovní užitek. Kněz je totiž svědkem toho, jak se samotný Bůh dotýká duše člověka, jak ji postupně mění a přetváří.

Zpověď zanechá stopy i na samotném udělovateli této svátosti. Zpovědník má na penitentovi možnost sledovat jakoby tři rozdílné úrovně setkání. Především setkání s Bohem, na druhém místě setkání s člověkem - zpovědníkem, a nakonec setkání s přítelem naší duše.

Setkání s Bohem

První a podstatnou složkou svátosti smíření je setkání, přátelství s Bohem. Katechismus Katolické církve o svátosti smíření říká: "Celá účinnost pokání je v tom, že nám navrací Boží milost a spojuje nás s Bohem v dokonalém přátelství." Návrat Boží milosti a obnovení přátelství s Bohem je něco, co oslovovalo duchovní autory. Pokání či oběť, ale především očišťování vnímali jako prostředek tohoto návratu. Jan Klimak používá obraz namáhavého výstupu na horu, kde první zastávkou je očišťování prostřednictvím pokání, druhou je poznání a až třetí je setkání s Bohem v obnoveném přátelství.

Svatý Tomáš Akvinský (1225-1274) je přesvědčen o tom, že přátelství s Bohem

předpokládá neustálé očišťování, protože každodenní kontakt s hříšným světem nás přirozeně od Boha vzdaluje. V spiritualitě křesťanského Východu zdomácněly výrazy, jako je zbožštění a zduchovnění člověka.

Svatý Irenej (130-202), biskup a mučedník, o tom říká: "Duše i tělo, přijímaje Ducha Božího, se mění a dělají člověka duchovním."

A dodává: "Pokud se Boží Duch

sjednotí s člověkem, to, co je silnější, zvítězí nad tím, co je slabší." A tak tělo člověka pronikne síla Ducha a takový člověk už není více tělesný, ale duchovní. Na křesťanském Východě se právě tento proces nazývá zduchovnění. Faktem zůstává, že i na tváři člověka se po několika letech života odráží toto zduchovnění. Lidé na první pohled zpozorují, zda mají před sebou člověka, který žije v přátelství s Bohem, nebo člověka, který se od něj vzdálil.

Setkání s člověkem

Druhou složkou svátosti smíření je setkání s duchovně zkušenou osobou. Při svátosti smíření jde často i o duchovní doprovázení, které klade jisté nároky na doprovázející osobu. Podle Thomase Mertona (1915-1968) by ji měli charakterizovat především dvě vlastnosti, a to: otcovství a přátelství. První vlastností duchovního vůdce je podle Thomase Mertona otcovství. Potřebují ho především osoby, které hledají Boha po specifických cestách. Duchovní vůdce znamenal v prvotních dobách otcovství, které plodí v duši mladého člověka duchovní život. Toto plození se uskutečňuje především prostřednictvím rad duchovního otce, ale ne v menší míře životem modlitby, osobní svatostí a příkladem. Vůdce byl pro mladou osobu, toužící po hodnotách ducha, něco jako znamení Boží přítomnosti.

V raných dobách křesťanství byl duchovní otec mnohem víc než jen člověk rady a instruktáže. Svěřenec s ním bydlel pod jednou střechou a dělal všechno jako on. Svěřoval se mu se všemi myšlenkami, které vstoupily do jeho srdce, a duchovní otec mu radil, jak má na ně reagovat. Velké množství formačních aspektů mohl jednoduše odpozorovat. Tak jako otec v uspořádané rodině vychovává své děti slovem, ale mnohem více svým životem, tak to bylo a je i v případě duchovního otcovství. Otcovství tedy předpokládá schopnost dobré rady, ale i životního příkladu. Odhalení svědomí, které duchovní vedení předpokládá, vyžaduje neuspěchanou atmosféru pohody, upřímného a neformálního rozhovoru založeného na osobní důvěře. Otec má pochopení, je shovívavý, rozumí okolnostem, trpělivě a s dávkou pokory čeká na znamení Božího dotyku jemu svěřené duše.

Přátelství

Druhá vlastnost duchovního průvodce je již implicitně přítomna v první, ale Thomas Merton nepovažuje za zbytečné věnovat jí zvláštní pozornost. Jde

o přirozené přátelství. Duchovní průvodce by měl být schopen vytvořit upřímný lidský vztah. Jistěže, nevytváří ho sám, ale zcela jistě je jeho hlavním protagonistou. Není třeba si myslet, že je málo "nadpřirozené" vytvořit atmosféru pěkné a nenucené důvěry. Napomáhá účinku milosti, protože "milost předpokládá přirozenost" - jak říká svatý Tomáš Akvinský. Právě tato atmosféra je živnou půdou duchovního vedení, nebo lépe řečeno, duchovního doprovázení. Přátelství je totiž cizí jakákoliv autoritativní manipulace, která často obírá o vnitřní svobodu, nadšení a radost z křesťanského povolání.

Thomas Merton v této souvislosti cituje benediktinského mystika ze sedmnáctého století Augustina Bakera (1575-1641), který byl silným zastáncem vnitřní svobody a ne souhlasil s autoritativním vedením. Napsal: "Učitel nemá učit ani podle sebe, ani určitému způsobu modlitby, ale má vést své žáky k tomu, aby oni sami našli svou vlastní cestu. Je jen Božím spolupracovníkem. Musí vést duše Boží cestou a ne svou."

Setkání s nepřítelem

Třetí složkou svátosti smíření je odhalení nepřítele naší duše, který se utajeně plíží k duši člověka. Jde o jistý druh exorcismu, odhalení a vyhánění ducha, který destruktivní působí na náš duchovní svět. Podle sv. Ignáce nepřítel naší duše nutí člověka k mlčenlivosti. Nechce, aby s někým o prožívaných pocitech či hnutích duše mluvil. Jinak je v ohrožení, že bude odhalen. Je velkým

mistrovstvím dobrého zpovědníka odhalit a rozlišit právě za pocity a duchovními vjemy ukrytého nepřítele naší duše. V oblasti odhalování zlého ducha každý zpovědník může čerpat z nesmírně bohatých zkušeností církevních otců a duchovních vůdců. Jedním z nich byl i svatý Anton, poustevník, jehož zkušenosti se staly zdrojem poznání taktiky zlého ducha. Tyto zkušenosti jsou stejně aktuální dnes, jako před 2000 lety. Svatý Antonín během svého života v samotě pociťoval pokušení různého druhu. Na mysl mu často přicházela sestra, kterou měl na starosti po zemřelých rodičích a kterou dal na výchovu k sestřím. Pociťoval vyčítavé otázky, které se týkaly správnosti rozhodnutí. Udělal dobře, že ji svěřil neznámým lidem? Byla to pro něj velmi citlivá otázka, protože za sestru cítil velkou zodpovědnost. Přirozeně si neuměl vysvětlit tyto tendence, a proto tento druh bodavých myšlenek pojmenoval výstižným jménem. Nazval je hadem, protože had bodne člověka na citlivé místo, často na nohu, nebo přímo na chodidlo.

Myšlenky, které ho totiž napadali, zraňovaly ho také na velmi citlivém místě, protože se týkaly jeho vlastní sestry. Někdy ho přepadly myšlenky, které zcela zpochybnily smysl jeho života. Začal pochybovat o vlastním povolání, o hodnotě a smyslu toho, co dělá. Tyto myšlenky na něj útočili takovou silou, že je nazval lvem. Postupně nabyl přesvědčení, že jde o pokoušivé démonem, který na něj útočil velkou silou. Had i lev byly síly, které se postupně naučil identifikovat a díky modlitbě a půstu jim odolával. Postupně je poznával, a proto přestaly být pro něj nebezpečné. Nejhorší však bylo to, když ho překvapilo něco nového. Těžko se mu bojovalo proti myšlenkám nebo stísnujícím pocitům, se kterými se ještě nikdy nesetkal. Obvyčejně ho přepadly v čase a na místě, kde to

vůbec nečekal. Byly jako divoká zvěř, která se nenápadně plíží zezadu a v nečekané chvíli zaútočí na překvapenou oběť. Proto takové myšlenky a pocity nazval vlkem.

Analýza myšlenek a pocitů

Svatý Antonín byl sám překvapen, jak poté, co hlouběji poznal a identifikoval pokušení, za krátký čas úplně zmizela. Hlavně poté, co jim dal jméno a označil

výstižným zvířetem, vzdálila se z místa, kde žil. Svátý Atanáš, biskup Alexandrie, uvádí, že svatého Antonína napadali démoni ve zvířecích podobách. Šlo o duchovní útoky, které se podobaly různým divokým zvířatům. Zvláštní, jak exorcisté konstatují, že ďábel se skutečně vzdálí od pokoušené osoby, když je odhalen, když se podaří identifikovat jeho přítomnost, a dokonce, když se ho podaří jistým způsobem pojmenovat. Svátost smíření je jistým druhem exorcismu, vyhánění zlého ducha, který se v podobě uzavřenosti, hněvu, pýchy a různých jiných špatných myšlenek či pocitů plíží

do duše člověka, aby se jí zmocnil.

Svátost smíření je setkání s Bohem, obnovení ztraceného přátelství s ním; je to setkání s duchovním průvodcem, který v atmosféře duchovního přátelství pomáhá pokročit na cestě k Bohu; ale je to také setkání s nepřítelem naší duše. Ten, když je odhalený, duši člověka opouští.

(podle KN)

Handicap může být dar

Valeria Tkacik se narodila bez levé ruky, Nick Vujicic dokonce bez všech končetin. Navzdory (či díky) tomu dnes patří k oblíbeným evangelizátorům. Jejich životní příběh, touha žít naplno a nakažlivá radost povzbuzují nejen jiné hendikepované, ale oslovují i tisíce fyzicky zdravých lidí.

Mohly by to být smutné příběhy o lidech, se kterými si "nepěkně pohrála příroda". Nick a Valérie však odmítli hrát roli neschopných chudáčků a namísto sebelítosti se rozhodli rozvíjet dary, které jim Bůh dal. A oba pochopili, že jejich handicap nemusí být překážkou, ale může být jednou z důležitých cest k naplnění jejich poslání. Životní osudy Nicka a Valérie zkrátka potvrzují, že "těm, co milují Pána, vše slouží k dobrému" (Řím 8, 28) - i to, co tak vůbec nevypadá.

Bůh mu splnil všechny sny

Dnes má statisíce fanoušků na celém světě, jeho motivační knihy jdou na dračku, některá videa mají i miliony shlédnutí. Přesto Nick Vujicic jako malý toužil spáchat sebevraždu (s humorem sobě vlastním tvrdí, že ani to nemohl, protože neměl jak). Narodil se totiž bez končetin a neuměl si představit, že by mohl něco dokázat a "jestli má můj život nějaký jiný smysl, než bolest a ponížení". Víra v Boha mu však postupně vrátila i víru v sebe.

S neodolatelým šarmem a radostí začal žít svůj "život bez hranic" - a jeho přednášky o šťastném životě s Bohem se staly hitem internetu.

Z Nicka se postupně stal oblíbený a vyhledávaný řečník. Nejenže si dokázal na sebe vydělat, ale stal se celebritou.

To však nebyl konec.

Nick, jak skoro každý mladý člověk, toužil po rodině. Jak však později přiznal, bál se naplno věřit, že Bůh mu splní i tento sen.

Splnil. Dnes je Nick hrdým otcem čtyř dětí, které mu porodila jeho vysněná žena Kanae. Příběh o jejich vzájemné cestě k sobě, o zraněních z předešlých vztahů či o ranění a prvních měsících manželství vyšel i knižně - a povzbudí zřejmě i toho největšího skeptika.

Je čest těšit Pána

"Každý den je Boží dar pro tebe. To, co s ním uděláš, je tvůj dar pro Boha."

Takovým heslem se řídí Valéria Tkacik, absolventka Ave Maria University na Floridě, která podle informací na sociální síti LinkedIn v současnosti pracuje

jako asistentka na Ministerstvu školství USA.

"Můj osobní příběh, který ukazuje vůdcovství a odhodlání, dokazuje také mou schopnost uspět. Narodila jsem se bez levé ruky, což však přispělo k mé odhodlanosti, otevřené povaze a pozitivnímu postoji. Nikdy neváhám převzít nové

výzvy ani nenechám žádnou situaci, aby mi bránila v plnění cílů," napsala o sobě na svém LinkedIn profilu.

A její dosavadní život dokazuje, že je to tak. Portál Catholic News Service uvádí, že Valeria Tkacik jako studentka hrála v národním týmu ženské lakrosových ligy; sportu se však věnovala už jako dítě. Jezdila na ponících, věnovala se stepu i hiphopu, hrála i basketbal, golf, fotbal a vlajkový fotbal.

Aby toho nebylo málo, ve škole se angažovala v dramatickém kroužku a učila se hrát na trubku.

Kromě vlastních zálib však nezapomínala ani na druhé - dělala povzbudivé přednášky pro lidi, kteří podobně jako ona přišli na svět s kongenitální ramenní disartikulací; také se angažovala v pomoci chudým a bezdomovcům a jednou věnovala své vlasy na výrobu paruk pro onkologické pacienty.

"Přestože mám jen jednu ruku, Bůh mi dal tolik jiných krásných darů. Je to skutečná čest a požehnání těšit Pána všemi událostmi a aktivitami, které dělám, a myslím si, že je spokojen s tím, jak jsem zvládla svou situaci," vyznala se.

Podpořili ji rodiče

Vedle Valérie určitě za zmínku stojí i její rodiče, kteří si ji adoptovali z Ruska, když měla 18 měsíců. John a Anne se rozhodli, že slovo "postížení" nebude mít v jejich slovníku místo a podle dceřiných vzpomínek vždy věřili, že se nedá omezit.

"Chtěli jsme, aby se Valérie ujistila, že je potřebná k tomu, aby dělala věci, které chce dělat," zhodnotil její otec v rozhovoru pro SportsUp Today.

Anne zase pro Catholic News Agency vzpomněla, jak jí jednou 5letá Valérie řekla, že se narodila proto, aby byla šťastná. "Řekla jsem jí: Víím, že budeš. Skutečně věřím, že tehdy dostala zprávu od andělů. A ze všech jejích úspěchů víím, že je to pravda."

Rodině stále pomáhala víra - spolu se například modlili růženec, Valérie navštěvovala katolické školy.

"Vždycky jsem měla radost v srdci a všechno chci vrátet Bohu, protože nevím, kde bych byla bez něj," shrnula pro Catholic News service. "Mým cílem je nadále žít život podobný Kristu."

(podle KN)

Náboženské literatury je třeba si vážit

Jistě si mnozí z nás pamatují časy, když sehnat Písmo svaté nebo náboženskou literaturu byl problém. Komu se to podařilo, velmi si toho vážil. Není vůbec křesťanské, když mnohým dělá problém dát tuto literaturu dál, aby byla k dispozici pro druhé.

Vážená redakce,

Slyšela jsem, že náboženská literatura (Písmo, modlitební knížky či noviny a časopisy) se nemá separovat nebo dávat do sběru či popelnice. I z důvodu, že jsou tam ilustrace znázorňující Boha, Pána Ježíše a Pannu Marii či svaté, aby nedošlo k jejich zneuctění. Stejně i devocionálie. Známa mi doporučila je spálit. Jaké jsou možnosti s jejich nakládáním?

Mariana

Z předkládané otázky vnímám hlubší smysl pro posvátné věci. Určitě dávám za pravdu, že Písmo svaté bychom nikdy neměli dávat do sběru. Už jen proto, že Církev měla vždy v úctě Boží slovo podobně jako samo tělo Páně (srov. Dei Verbum 6, 21). S obrázky v náboženských knihách a časopisech to bude vzhledem na rozsáhlou vydavatelskou produkci složitější.

Zůstaňme ale u nerudovské otázky: "Kam s nimi?" Knihy můžete rozdat, darovat nebo nabídnout farní, případně obecní knihovně. Kdo má místo na uskladnění, například velkou půdu, může je na čas odložit a problém je vyřešen. Spálit tyto věci je sice starým zvykem, jak některé předměty decentně zneškodnit, ale dovolím si

otázku: Bude velký rozdíl mezi spálením a recyklací, když se dá papír do sběru? Nebude to z ekologického hlediska dokonce šetrnější forma? A co zvyk dávat obrázky svatých zemřelému do rakve? V některých farnostech se dosud do ní dávají i hodnotné zpěvníky. Podělím se o zajímavý případ, který mnoha lidem vyřešil dilema, kam s knihami. Řešením je piano umístěno do nádražní haly. Hudební nástroj má v sobě přihrádky, do kterých se dají knihy odložit. Každý, kdo chce, může si na cestu do vlaku vzít libovolnou knihu, která je zde k dispozici, a opět ji vrátit nebo vyměnit za jinou. Z našeho pohledu se to dá chápat jako preevangelizační záležitost, když darujeme křesťanskou knihu nebo časopis, které by si za jiných okolností tito lidé v obchodě nekoupili. A mohu potvrdit, že se všechny knihy a časopisy rozeberou. Něco podobného vidíme například i v čekárnách u lékaře.

Devocionálie, tedy předměty, které slouží k rozvíjení víry a zbožnosti, jsou samostatnou otázkou.

Patří sem sochy a obrazy Krista a svatých, kříže, náboženské medaile a svátostiny, růžence, prsteny, odznaky z poutí, relikviáře, svaté obrázky (devocionální grafika), modlitební knížky, voskové pečeti a předměty, funerální památky a jiné. Podobně jako u knih je dobré, když máme vedle sebe někoho, kdo nám může pomoci rozlišit kýč a umění, hodnotné věci od bezcenných. Kýč do popelnice patří, ale dobrá rada znalce však napomůže zachránit hodnotnou věc. Mám radost, když žehnám byt mladé rodině a daruji jim obraz nebo kříž po někom, kdo prožil pěkný život. Pro mladé to může sloužit k uvědomění si toho, že vlastní vírou v svém životě navazují na předchozí generace. Stará dobrá rada říká: "Rozdejte věci ještě za svého života, pokud jsou ruce teplé. A budete je mít tam, kde si to přejete."

(podle KN)

Pravda víry není subjektivním rozhodnutím

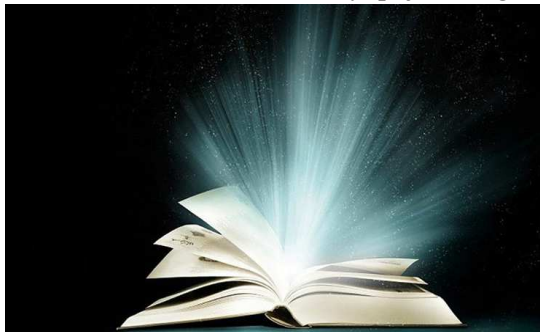
Otázka sahá k základnímu prvku křesťanské víry a zvláště ke katolickému učení, které předkládá pravdy ovlivňující formální víru člověka, ale především kontextuální propojení na praktické svědectví věřícího.

Vážená redakce,

Od známé jsem slyšela, že existují dogmata nezbytná pro spásu a v jiné zas není nutné věřit. Je to pravda, a která to jsou?

Petra

Je vhodné si všimnout Katechismus Katolické církve, který pojem dogma formuluje následovně: "Učitel-
ský úřad církve používá plnosti své moci, kterou obdržel od Krista, když definuje nějaké dogma (článek víry), to znamená, když předkládá závazným způsobem, který vyžaduje od křesťanského lidu neodvolatelný souhlas víry, pravdy obsažené v Božím zjevení, nebo když jako definitivní předkládá ty pravdy, které jsou s nimi nutně spojeny." (KKC, 88). Termín dogma pochází z řeckého *to dedogmenon* a vyjadřuje se jím to, co je pevně stanoveno. v současném teologickém vyjadřování je dogma výrokem, který je předmětem katolické víry. Dogma je Bohem zjevená a Církví vyhlášena pravda víry. Církev tuto pravdu výslovným způsobem definuje prostřednictvím řádného učitelského úřadu. Pravdu jako článek víry (dogma) může definovat, respektive vyhlásit papež; definování dogmatu může být teologickým výstupem koncilu. První vatikánský koncil výslovně učí: "Božskou a katolickou vírou je třeba věřit všechno to, co je obsaženo v Božím slově napsaném nebo ústně zachovaném a co Církev slavnostním prohlášením nebo řádným a všeobecným učitelským úřadem jako Bohem zjevené předkládá věřit." Z tohoto vyjádření se ukazují dva rozhodující momenty určující pojem

dogmatu. Pravda musí být Bohem zjevená a Církví vyhlášena. Z toho vyplývá, že definovaná pravda víry náleží k úřednímu křesťanskému zjevení (Boží zjevení), a proto musí být obsažena v Božím slově. Předmětná zjevená pravda musí být explicitně nebo implicitně Bohem zjevená a musí se nacházet v pramenech Zjevení: v Písmu nebo v tradici. Za zjevené je třeba považovat nejen ty pravdy a události, u kterých se to stalo explicitně (výslovně), například: "A Slovo se stalo tělem" (Jan 1,14), ale i takové, které jsou v Božím zjevení implicitně (samosebou), jako část v celku, takže je lze jednoduchým výkladem ze Zjevení vyvodit. Tak například ve výslovně zjeveném článku víry: "Syn Boží se stal člověkem", je zahrnuta další zjevená pravda: "vtělený Syn Boží má lidské tělo a duši."

V teologickém výkladu se setkáváme s dogmaty, které se dotýkají pravd víry a mravů. Pokud vycházíme ze skutečnosti teologického poznání obsahu dogmatu, je zřejmé, že pravdy víry nelze striktně rozlišovat na takové, v které musíme nutně věřit pro spásu, a na další, které nejsou nezbytné pro spásu. Pravda víry definovaná jako dogma není vyjádřením subjektivního rozhodnutí římského biskupa nebo sboru biskupů, kteří učí v jednotě s papežem, ale - jak bylo zmíněno - z učitelského úřadu Církve. Nelze konkretizovat dogma z hlediska nutnosti, respektive nezbytnosti, neboť pravda nespočívá na subjektivním akceptování jednotlivce, ale vychází z objektivní skutečnosti zjevujícího se Boha. Nezjevená pravda nemůže být Církví prohlášena za dogma, nemůže se stát článkem víry. Božskou vírou je třeba přijímat a uznávat jen to, co Bůh zjevil, a proto jen neomylná Boží autorita může být důvodem pro božskou víru. Je třeba si všítat i formy církevních dokumentů. V obecné rovině je vhodné poznamenat, že pro závaznou sílu věroučného rozhodnutí je vždy směrodatná vůle Církve, jako je ona vyjádřena v příslušném dokumentu. Touha žít v pravdě a jednotě s Bohem může být pro věřícího člověka realizována v přijímání světla, které zjevuje Ježíš Kristus, jak sám řekl: Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo Života"(Jan 8,12).

(podle KN)

Vyprávěj mi o Bibli

POČET KNIH

Výrazem kánon rozumíme seznam spisů, které Církev přijala a prohlásila za inspirované. Slovo "kánon" pochází z řečtiny a původně znamená "třtinu". Jelikož z třtiny se vyráběly pruty na měření, slovo "kánon" nabylo významu pro

"pravidlo" nebo "normu". Biblický kánon je tedy sbírkou Bohem inspirovaných knih, které jsou oficiální mírou pravdy víry a normou učení a lidského jednání. Poprvé se toto slovo používá k označení biblických knih na koncilu v Laodiceji (360 po Kr.) A v Atanášově dopisu z roku 367 po Kr.

Pokud jde o židovství, v době Ježíše Krista existovaly v zásadě dva kánony, tzn. dva seznamy posvátných spi-

sů Starého zákona. První používala židovská komunita v Palestině (tzv. Palestinský kánon) a druhý židovská diaspora v egyptské Alexandrii (tzv. Alexandrijský kánon). Palestinský kánon obsahoval spisy Starého zákona napsané v hebrejštině. Alexandrijský kánon zahrnoval spisy podle Septuaginty, řeckého překladu Starého zákona, který následně přijali i křesťané. Hlavním důvodem pro ustálení židovského kánonu bylo zničení jeruzalémského chrámu v roce 70 po Kr. Od té doby se židovstvo stále více soustředilo na své posvátné spisy, a proto bylo třeba jasně definovat, které spisy jsou pro židovské náboženství závazné. Přestože se v literatuře zmiňuje synoda v Jamnii, kde se kolem roku

90 po Kr. měl stanovit kánon židovských posvátných spisů, ve skutečnosti k tomu došlo až počátkem 3. století po Kr.

V prvních stoletích své existence křesťanství odmítlo názor, který ve 2. století po Kr. šířil kněz Marción, který vůbec nepřijímal Starý zákon. Marción učil, že Bůh Starého zákona je odlišný od Boha Nového zákona, který je Otcem Ježíše Krista, a vytvořil kánon jen z deseti listů apoštola Pavla a Lukášova evangelia. Církev ve starověku bránila posvátnost spisů Starého zákona a za své posvátné knihy převzala starozákonní spisy podle alexandrijského kánonu. Kritériem výběru starozákonních knih nebyla praxe židů, ale víra v křesťanských společenstvích. Rozhodující byla praxe křesťanů, kteří ve svých společenstvích tyto spisy přijímali jako inspirované a kanonické.

Zatímco knihy Starého zákona vznikaly několik století, spisy Nového zákona byly napsány v relativně krátké době. Nejstaršími spisy Nového zákona jsou listy apoštola Pavla, které byly napsány především v 50. letech 1. století po Kr. Za nimi následují čtyři evangelia, Skutky apoštolů, ostatní novozákonní listy, Zjevení a nejmladším spisem Nového zákona je Druhý list apoštola Petra, který vznikl počátkem 2. století po Kr. Formování knih Nového zákona tedy trvalo jen přibližně 80 let. Tyto knihy se používaly v křesťanských společenstvích při liturgii, vedle starozákonních spisů je křesťané považovali za závazné normy chování a přijímali je jako naplnění Božího zjevení. Na počátku své existence křesťané nepotřebovali přesně definovat kánon Nového zákona. Změna nastala již ve 2. století po Kr. jako reakce na již zmíněnou herezi Marcióna. Starokřesťanští autoři jako svatý Polykarp, Papiáš, svatý Justin, svatý Klement Římský, svatý Ignác z Antiochie bránili posvátnost spisů Nového zákona. Po prvních stoletích diskusí se kánon Písma ustálil. Spory nastaly až v 16. století s příchodem reformace. Protestantské církve se ve svém postoji k Starému zákonu přiklonili k židovskému palestinskému kánonu a ostatní starozákonní spisy vyloučili. U některých novozákonních knih vznikly mezi protestanty diskuse, ale nakonec je ponechali ve svém kánonu Nového zákona.

Reformace způsobila, že Katolická církev přistoupila na Tridentském koncilu 8. dubna 1546 k definitivnímu uzavření kánonu. Koncil vyjádřil víru Katolické církve v posvátnost biblických knih, slavnostně potvrdil starodávnou křesťanskou tradici a jmenoval všechny spisy Starého a Nového zákona tak, jak je dodnes přijímá Katolická církev. Kánon Písma tvoří 46 knih Starého zákona a 27 knih Nového zákona, které má Církev v úctě jako inspirované. Druhý vatikánský koncil nám připomíná, že "Svatá Matka Církev má totiž na základě apoštolské víry za svaté a kanonické knihy Starého a Nového zákona v jejich úplnosti i se všemi jejich částmi..." (Dei Verbum, 11. bod).

V 16. století byly zavedeny i výrazy "protokanonický" a "deuterokanonický".

Označení "protokanonické" se používá na ty knihy Písma, o kterých se nikdy nepochybovalo, zda jsou inspirované nebo ne, a tedy zda patří do biblického kánonu. Označení "deuterokanonické" se používá na ty knihy, jejichž inspirovanost byla v průběhu staletí zpochybněna nebo odmítnuta ať židovským náboženstvím nebo protestantskými církvemi.

Mezi deuterokanonické knihy patří: Tobíáš, Judit, Moudrosti, Sirachovec, Baruch a Jeremiášův list, 1 - 2 Makabejská a dodatky: Dan 3, 24 - 90; 13 - 14 (o Zuzaně; Belovi a drakovi); Est 10, 4 - 16, 24. V případě Nového zákona bývá zvykem řadit k deuterokanonickým spisům: Židům, Jakubův, 2 list Petrův, 2 - 3 list Janův, Judův a Zjevení apoštola Jana. Dnes však i protestantské církve mají stejný kánon Nového zákona jako Katolická církev. Je třeba jasně říci, že pro Katolickou církev není žádný rozdíl mezi protokanonickými a deuterokanonickými knihami, všechny jsou stejně inspirované.

Je důležité upozornit na rozdíl při používání terminologie. Protestantské církve neuznávají inspiraci deuterokanonických knih Starého zákona a tyto knihy nazývají apokryfy. Nebiblické knihy, které v Katolické církvi nazýváme apokryfy, označují protestantské církve výrazem pseudoepigraf.

Výrazem "apokryfy" označujeme taková židovská a křesťanská díla, která se svou formou a obsahem podobají kanonickým spisům Starého zákona nebo Nového zákona, ale nepatří do seznamu inspirovaných posvátných knih. Samotné slovo "apokryf" pochází z řeckého slovesa "apokrypto" a znamená "odhalit". Rozlišujeme

apokryfy Starého a Nového zákona. Za apokryfy Starého zákona se považují ty spisy, které vznikly před rokem 100 po Kr. Je zajímavé, že žádný ze starozákonních apokryfů se nezachoval kompletní v původním hebrejském nebo aramejském jazyku, ale všechny jsou překlady do latiny, řečtiny, koptštiny, syrštiny apod. Mezi známé apokryfní texty Starého zákon patří: První kniha Henochova, Kniha jubileí, Testament dvanácti patriarchů, Třetí a Čtvrtá kniha Ezdrášova atd.

Důvody, pro které vznikaly apokryfní spisy, jsou rozmanité. Někdy to byla snaha předat informace, o kterých kanonické knihy nic neuvádějí (např. Ježíšovo dětství, život Panny Marie a dalších biblických postav, působení apoštolů po Ježíšově nanebevstoupení apod.). Jindy důvodem bylo zdůvodnit nějaké učení (herezi), které se neshodovalo s učením Církve. Na podporu své "pravověrnosti" skuteční autoři apokryfů připisovali své spisy nějaké biblické postavě. Tak vzniklo Petrovo, Filipovo, Tomášovo evangelium, Jakubovo protoevangelium, Skutky apoštola Petra, Petrovo zjevení, Tomášovo zjevení apod.

Logicky se naskytá otázka, na základě jakých kritérií některý spis patří do Písma svatého a jiný je označen za "apokryf". Kritérií je několik. Rozhodujícím kritériem je v případě novozákonních spisů jejich apoštolský původ. Spis musí vycházet z autority a učení apoštolů nebo jejich přímých spolupracovníků.

Apoštolský původ však nevyžaduje nezbytně, aby některý apoštol byl i přímým literárním autorem. Například Marek a Lukáš nepatří mezi apoštoly, a přece se jim připisuje autorství dvou kanonických evangelií. K apoštolskému původu se přidává i kritérium období vzniku. Pokud byl některý apokryf napsán v 3. nebo

4. století po Kr., byť vystupuje pod jménem nějakého apoštola, z chronologického hlediska nespĺňuje podmínku, aby patřil do období, kdy se formoval kánon Nového zákona.

Důležitým kritériem je i to, že spis se v prvních křesťanských společenstvích používal v liturgii a věřícími byl obecně od počátku Církve přijímán jako Bohem inspirovaný. K tomuto kritériu patří i to, že spis byl ve shodě s naukou Církve a pravdami, které Církev hlásá. Proto Církev odmítla například gnostické spisy nebo spisy podporující doketismus, montanismus a jiné hereze prvních století.

Přestože apokryfy nejsou součástí knih Písma, přece je odborníci zkoumají, neboť nabízejí možnost získat poznatky o době, v níž vznikly, o sociálním prostředí a náboženských představách, které vedly k jejich vzniku. Některá témata apokryfních textů přešla i do křesťanské liturgie. Například jména rodičů Panny Marie - Jáchyma a Anny se nenacházejí v Písmu, ale v apokryfním spise Jakubovo protoevangelium.

Jestliže v předchozích řádcích byla vyjmenována kritéria, zůstává ještě odpovědět na otázku, kdo rozhodl, která kniha patří nebo nepatří do kánonu Písma. Platí zásada, že nějaká kniha je inspirovaná, pokud patří do biblického kánonu, tedy pokud je uznána za inspirovanou. Takové uznání si kniha nemůže dát sama, protože bychom se dostali do začarovaného kruhu. Tento úkol má učitelský úřad Církve, který naplno používá autoritu, kterou dostal od Krista.

"Děbel se neodváží vstoupit do domu, kde je evangelium. Duše, která si osvojí myšlenky z Písma svatého, té se nedotkne d'ábel ani hřích."

(sv. Jan Zlatoústý)

10 mýtů o Katolické církvi

Ne vše, co se o církvi píše a říká je skutečně pravda. Co Církev opravdu učí? Čím žije? A čemu skutečně věří? Mýtů o katolické církvi je nepočítaně. Vybírám jen některé.

Mýtus č. 4 Katolická Církev je mentálně na úrovni středověku. Ať se více přizpůsobí modernímu světu

Církev není demokracie, kde se věrouka a morálka jednoduše odhlasuje. Již během dějin, Církev moudře vytušila kam tento přístup povede. Ona hlásá evangelium a nemá právo svévolně měnit to, co jí Ježíš odevzdal.

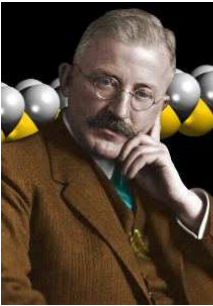
Čekat, že Církev bude přitakávat každé "novotě" je nesmysl a marně na to mnozí čekají. Představme si čistě hypoteticky, že by Církev schválila homosexuální svazky, potraty, eutanazii, feminismus a podobně. Co taková přizpůsobená Církev může tomuto světu nabídnout?

Čím může modernistická Církev obohatit tento svět? To by byla likvidace identity Katolické církve, která vnáší do těchto otázek svůj pohled na nenarozené děti, na homosexuály, na poslání žen, na sexualitu člověka a na práva starých lidí. "Produkty", se kterým může přijít Církev na "trh" a zaujmout jsou hlavně svátosti a spása člověka. Jen to musí umět i dobře "zpropagovat." Ale ne v tom smyslu, že nyní začne být příliš konformní s tímto světem. Ježíš na tento svět přišel, aby zachránil každého, ale už z evangelií vidíme, že si nedělal reklamu na styl: "Počkejte, já se vám přizpůsobím abych vás co nejvíc přitáhl do svého stáda." Ježíš nebyl liberál, ani populist a proto ani Církev taková není. Neříkám, že křesťané mají být za každou cenu odlišní, ale musí si umět zachovat svoji identitu a umět říci v určitých situacích ne. A to poslední, co by mělo věřícího trápit, je to, zda bude označen za fanatika, extremistu a středověkého tmáře.

(příště Katolická církev káže o víře hodně nepřemýšlet. Pochybnost je nepřítel)

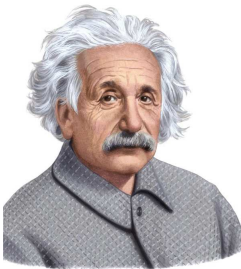
Oni takto a jak ty?

Hermann Staudinger
1881-1965

Německý lékárník. Objevil chemickou reakci pojmenovanou jako Staudingerova reakce. Později, v roce 1953, obdržel Nobelovu cenu za chemii za charakteristiku polymerů.

Ve vědě přicházíme často na hranici, kde končí přírodovědecký výzkum a musí se uplatnit víra každého z nás.

Albert Einstein
1879-1955

Teoretický fyzik, označován za největšího vědce 20. století. Je nositelem Nobelovy ceny.

Každý opravdový přírodovědec má blízko k hlubokému náboženskému citu, protože si nemůže představit, že by on první pomyslel na ony neobyčejné spojitosti, které objevil v přírodě. V nepochopitelném vesmíru se projevuje bezmezný, uvědomělý rozum. Kdo z mých teorií vyčetl, že jsem ateistou, nepochopil z nich vůbec nic.

Max von Laue
1879-1960

Německý fyzik. V roce 1914 obdržel Nobelovu cenu za fyziku za objev ohybu rentgenových paprsků na krystalech.

V minulosti chtěli přírodovědci vidět Boha tváří v tvář. Protože to nebylo možné, tvrdili na základě exaktních věd, že Bůh není. Oč skromnějšími jsme se stali my přírodovědci dnes. Pokorně se skláníme před Velkým, úžasně Mocným, před věčně Neviditelným, před nikdy Nepochopitelným.

Zadáno pro ženy

Když se cítíš odmítána...

Blahoslavená Markéta z Castella

Svatá Markéta žila v Itálii na přelomu 13. a 14. století. Přestože se narodila s mnohonásobným postižením a rodiče ji opustili, vytrvala v životě svatosti a služby. Je patronkou nenarozených dětí a postižených a její svátek si připomínáme 13. dubna.

Každá z nás se někdy v životě cítila odmítnuta nebo zapomenuta. Možná se ti, které milujeme a obdivujeme, kamsi vytratili, když jsme je nejvíce potřebovaly. Možná tě opustil manžel a na děti jsi zůstala sama.

Ať už byla situace jakákoliv, v takové chvíli se cítíme osamělé, zraněné a nemilované. Možná si dáváš otázku, zda vůbec můžeš být někomu k užítku, když sama zakoušíš takovou bolest.

Svatá Markéta se narodila tělesně postižená a slepá. Rodiče se za ni velmi styděli a zavřeli ji do komůrky na svůj hrad. Později se doslechli, že se jejich dcera může uzdravit, pokud ji vezmou na pouť do kostela v Castelli. Když však uzdravena nebyla, nechali mladou Markétu tam a odešli.

Z Boží milosti si ji osvojili místní zbožní manželé, kteří ji našli toulat se ulicemi. Zanedlouho vstoupila do řehole a zasvětila svůj život skutkům milosrdenství vůči chudým a vězněným. Možná i my můžeme následovat příklad svaté Markéty a využít bolest a pocit odmítnutí jako katalyzátor, abychom dokázaly milovat ty, jejichž svět kolem nás nemá rád.

*Vždyť Hospodin lid svůj neodvrhne,
své dědictví neopustí.
Žl 94,14*

Blahoslavená Markéto,
oroduj za mne, abych nezapomněla na bolest
z odmítnutí a osamělosti.
Jen tak budu moci rozumět a sloužit těm,
kteří trpí v dnešním světě.

Dar lásky pro rodiče

6. kapitola *Láska není sobecká*

V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, nejen jemu. (Flp 2,3-4)

Děti jsou domácím úkolem, který rodičům dává Bůh. Pověřil nás, abychom je milovali, učili a úspěšně připravili na dospělost. Tento proces však vyžaduje velkou dávku rodičovské péče a pozornosti. Otec a matka se dennodenně musí zříkat vlastního sobectví, které se jim plete do cesty.

Sobectví je jako nemoc, dusí lásku. Zatímco láska žádá, abychom se kvůli jiným dokázali obětovat, sobectví hledí především na sebe. Když mu dáme prostor, obírá nás o vlídnost a pozornost, a jsme stále více bezohlední, přecitlivělí a nároční. Nic nás nedokáže uspokojit. Naše náladovost, netrpezlivost, lenost a nezodpovědnost jsou pouze maskované formy sobectví.

Všichni s tím zápasíme. U jiných tento rys odsuzujeme, ale u sebe samých ho omlouváme. Téměř za každým špatným a hříšným skutkem stojí sobecký motiv.

Ale láska "není sobecká" (1 Kor 13, 5). Raduje se, když může rozdávat vlídnost, zdraví a požehnání. Úkolem milujících rodičů je co nejlépe opatrovat maličké zranitelné bytosti, které jsou jim svěřeny.

Nesobeční lidé jsou úžasní přátelé, manželé i rodiče. Jsou ochotni odložit vlastní potřeby na později a nechávají se pohltit radostí z lásky, dávání a služby. Čím více se krok za krokem učíme odvracet od sobectví, tím jsme silnější, milejší a cítíme se naplnění.

Svět nás vybízí, abychom za nejvyšší prioritu považovali své pocity a touhy. Jenže děti pořád dokola potřebují, abychom je nakrmili, umyli, usměrnili, a to se neudělá samo, bez našeho přičinění.

Pláčou, když potřebujeme, aby byly tiše, perou se se sourozenci, když chceme, aby byl v domě klid, zaklepou na dveře zamčené ložnice v nejnevhodnější chvíli. Rodiče mohou své povinnosti vnímat jako zátěž, která jim brání dělat, co chtějí a kdy chtějí. Děti však ve skutečnosti pouze odkrývají různé odstíny našeho sobectví a zvou nás vymanit se z jeho neustálých požadavků.

Toto je opravdu vzácný účel rodičovství. Bůh strategicky používá děti, aby nám pomohly odstraňovat z našeho nitra sobectví, zaměřenost na sebe, a učily nás stále více milovat ... tak jako miluje on. Bůh nám pomáhá růst a dozrávat prostřednictvím mnoha příležitostí, kdy se máme přemoci a prokázat obětavou lásku a trpělivost svým dětem. Tak jak to Bůh dělá vůči nám.

Nicméně přitom, jak se učíme zříkat se sobectví kvůli dětem, musíme být zároveň obezřetní, aby se děti nestaly naším sobeckým nárokem, je totiž důležité nezapomínat, že naše děti více patří Bohu než nám. A to nejvznešenější, co pro ně můžeme udělat, je svěřit je ochotně Bohu a dát si záležet, abychom naše přání týkající se dětí, ba ani touhy našich dětí, nevyvyšovali nad Boží záměry s nimi.

Biblický příběh Anny (srov. 1 Sam 1-2) nám nabízí krásný obraz moudrého nazírání na své potomky. Anna nemohla mít děti, a tak se pokorně modlila a celým srdcem prosila Pána a on jí požehnal Samuelem. Anna z vděčnosti a nezištně zasvětila svého milovaného syna zpět Pánu a on ho úžasným způsobem použil, aby skrze něj požehnal celý národ a vedl budoucí krále.

V Lukášově evangeliu vidíme, jak Marie a Josef obětovali Ježíše v chrámu (srov. Lk 2,22), a poté den co den sloužili Bohu plněním rodičovských povinností s vědomím, že patří nebeskému Otci.

I vy jste opatrovníky dětí, které vám Bůh svěřil. Máte plnou odpovědnost za jejich hmotné zabezpečení, vzdělání a péči, abyste je mohli zasvětit Pánu a v srdci si umínit, že je budete vychovávat s Boží pomocí a milostí. Aby mohli rodiče plnit, k čemu je Bůh zve, musí přemáhat sobectví. Jinak se chovají k dětem zatrpkle, strachují se o ně jako o svůj majetek či uctívají jako modly.

Když si ale uvědomíte, že děti patří Bohu a že z vás udělal milující opatrovníky, začnete se z nich naplno radovat jako z pokladu, o který se máte starat a zároveň ho svěřovat zpět do Božích rukou. Rodiče, kteří na první místo dávají děti a jen na nich staví svůj život, mnohem hůř snášejí, když je mají nechat jít svou cestou. Když jejich děti vyletí z hnízda, jsou více náchylní ke krizi identity a vlastní hodnoty.

Musíme si uvědomit, že sobectví a láska budou věčně stát proti sobě. Nelze konat z lásky a zároveň být sobecký. Sobectví nám říká, abychom dávali přednost svým zálibám, zábavě a pohodlí před potřebami našich dětí. Mnozí se rozhodnou nemít více dětí, protože nechtějí, aby je cosi nutilo zapomínat na sebe.

Milovat své děti vyžaduje říkat "ne" tomu, co chcete vy, abyste mohli odpovědět "ano" na to, co potřebují ony. Samozřejmě, máte si dopřát i vlastní seberealizaci, ale při dosahování svých cílů nesmíte zapomínat na dobro dětí a naplňování jejich potřeb. Láska se s vděčným srdcem zasazuje za to, co chce Bůh. Měli bychom mu děkovat, že nám dává možnost, abychom své děti nezištně milovali, a tak rostli, sílili, stávali se chytřejší a podobnější Kristu.

V MODLITBĚ SE ZKUSTE ROZPOZNAT A ZŘÍCT SE
VŠECH PŘEKÁŽEK SOBECTVÍ, KTERÉ MOHOU
BRÁNIT V TOM, ABY VAŠE LÁSKA K DĚTEM
PŘINÁŠELA OVOCE.
ROZHODNĚTE SE, ŽE DĚTI, KTERÉ VÁM BŮH DAROVAL,
SVĚŘÍTE DO JEHO RUKOU.

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Co vám Bůh zjevil v modlitbě?
- ? V čem konkrétně byste se měli zříci sobectví?
- ? Co si myslíte, jak asi budou na vaši změnu reagovat děti?

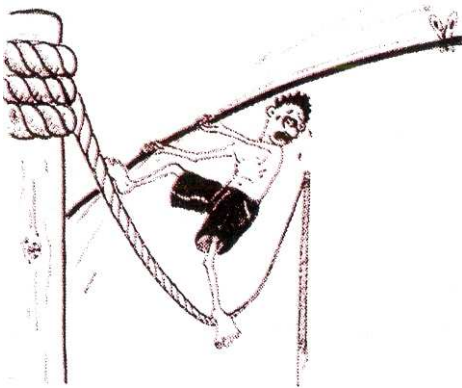
Proto se raduji, že nyní trpím za vás...
(Kol 1,24)

Věděli jste?

Slyšeli jste už o restauraci pod vodou? První v Evropě a zároveň největší na světě (vejde se do ní až 100 hostů) se nachází v pobřežní norské obci v regionu Lindesnes asi 400 km jižně od hlavního města. Návštěvníkům nabízí kromě galerie a exkluzivního gastronomického zážitku zejména impozantní výhled pod hladinu moře přes desetimetrové panoramatické okno. "Pobyt v těchto prostorách ve vás vyvolá pocit úžasu a radosti, který aktivuje všechny smysly – ať už fyzické, ale i intelektuální," vyjádřila se ke stavbě návrhářská firma.

Tak, to jsem já?

10. Ctnost mírnosti = být akorát

Na světě kouří 55% mužů a 40% žen. V důsledku kouření umírá 3 miliony lidí ročně. Kuřáci umírají v průměru o 4 roky dříve než nekuřáci.

Být mimo sebe...

Podobné údaje bychom mohli zveřejnit o závislosti na alkoholu, drogách... Další lidé to přestřelí v jiných oblastech...

Opravdu, mnohým z nás chybí sebekontrola, a tak se dostáváme mimo normy. Ještě ani jedna doba neměla tolik blázců a věznic, jako tato, ve které právě žijeme.

Zdá se, že se mnozí lidé utrhlí z řetězu a dělají si, co chtějí. Jsou neslušní, arogantní, drzí, ... Jako bychom ztratili rovnováhu, která v se v nás vytvářela po tisíce let.

V každé chvíli vládnout nad sebou

Mírnost je morální ctnost, která zmírňuje přitažlivost rozkoši a dává rovnováhu při používání stvořených dober. Zabezpečuje nadvládu rozumu a vůle nad pudy.

V Novém zákoně se tato ctnost nazývá také umírněností, nebo střizlivostí, (srov. Tit 2, 12).

Ale se mi sevřelo srdce!

Lidstvo dospělo do zvláštního stádia vývoje ... Co že to říkám? Toto: "Člověk dnešní doby jako by chtěl vyzkoušet, co všechno je v něm uloženo. Na co má, i nemá... "

Jako by se chtěl přesvědčit, že je stále pánem nad přírodou. A proto ji vyzývá na souboj. Touží po dobrodružství a napětí.

To tu ještě opravdu nebylo

Kdo sleduje zájmy dnešních lidí a porovnává je se zálibami, které měli lidé před námi, musí říci: "No tohle. To tu ještě opravdu nebylo." Tolik adrenalinových, nebo také extrémních sportů tu ještě nebylo.

Dialog se strachem a odvahou

Při tomto stylu života jakoby šlo o výbušný vnitřní dialog strachu s odvahou. Oba je třeba poslouchat. **Odvaha hledá nové cesty, strach udržuje člověka při životě.**

Ale ani "**paní odvaha**", ani "**pan strach**" nesmějí být našimi vládci. Do dialogu mezi strachem a odvahou musí vstoupit "**slečna sebekontrola**" - mírnost.

Být v obraze

Pokud člověk chce být stále v obraze, musí v něm probíhat tento proces; "Musí si stále uvědomovat a vyhodnocovat, co dělá."

Risk nesmí překročit Boží přikázání o zachování života.

Mírnost, střídmost má hlídat vše, co se je mimo normál. Hlídá pořádek.

Změřit si nadšení

V životě se dá prostřelit různými směry. Pokud je člověk v něčem nemírným, výsledkem je, že žije bez radosti a nadšení. Neumí to dostat zpět. Jak je to s tebou? Kam tě vynesla tvá nemírnost? Pokud chceš vědět víc, pusť se do akce.

Problémy a ty

Na následující otázky odpovídej známkou od 1 do 5.

Čím vyšší známka, tím se s problémem ve větě více ztotožňuješ.

Na otázky se dívej následující optikou:

1 - nemám s tím problém, je to výborně

5 - jsem na dně, je to maximálně špatně.

Mezi tím jsou ještě stavy odpovídající známkám **2, 3, 4.**

Šité na míru

Zde jsou otázky, které by se ti měly zavrtat do duše:

Tvá únava je na známku číslo

Pracuješ hodně, a výsledek je na hodnotu ...

Rychlost "výbuchu" na maličkosti je za ...

Stres má stupnici číslo ...

Tvé nadšení má úroveň ...

Jsi spokojený s tím, čím jsi a dá se tomu přičíst ...

Tvoje svěžest při ranním vstávání se dá ohodnotit známkou ...

Přítomnost humoru v tvém životě se dá vyjádřit číslem ...

Radost při setkání s přáteli hodnotíš známkou ...

Pocity z těžkých myšlenek lze ohodnotit na ...

Ohodnocení

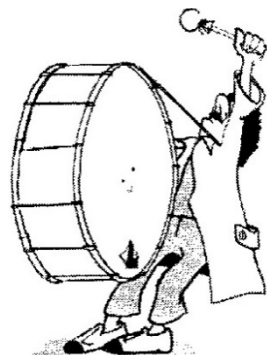
Spočítej si známky a vyjde ti součet bodů. Hovoří o tom, jak se cítíš ve své kůži. Takže pokud máš:

méně než 20 bodů

Jsi ve vynikající formě. Máš v sobě plno energie. Mírnost ti ji pomůže udržet.

Ctnost mírnosti je v životě neustále potřebná a to proto, aby sis chránil zdraví těla i duše.

Tvá energie, aktivity nesmějí zabořit do oblasti nectnosti a nesmí překročit hranice hříchu. Mírnost je ctnost, která ti zajišťuje vládu nad sebou v každé chvíli.

od 20 do 30 bodů

Měl by ses zamyslet nad svou životosprávou i nad tím, v čem jsi nemírný. Kde ztrácíš svou energii.

Člověk někdy, zejména ráno, nezačne fungovat dříve, dokud nemá v sobě určitou dávku jedu. Jde o kofein (přes kávu), nikotin (přes cigarety), alkohol, ... Pozor, pozor!

nad 30 bodů

Bliká ti rezerva. Jsi kandidátem na infarkt a vnitřní vyhoření. Začni něco se sebou dělat, protože to jednou kdesi v tobě "praskne".

Bezvýznamnou útěchou pro tebe může být následující věta: "Každý se může mýlit. I tento test." Tak či tak, snaž se být ve všem akorát.

A co s tím adrenalinem?

Pokud se tedy vydáš na krkolomný kousek, pamatuj! Mírnost při "extra" výkonech a sportu spočívá:

ve 100% **JISTOTĚ**, že to Pán schvaluje,

ve 100% dodržování **zákonů přírody**,

ve 100% **výstroji** pro danou situaci,

ve 100% jistotě, že si **neublížím ani na těle, ani na duši**.

Jsi odvážný?

1. Myslíš si, že stres je v lidském životě užitečný?

- a) nikdy 1
- b) někdy 2
- c) vždy 1

2. Když uděláš něco dobrého, rád přijímáš pochvalu?

- a) nikdy 1
- b) někdy 2
- c) vždy 3

3. V posledních situacích spojených se strachem ses ovládl?

- a) v žádné z nich 1
- b) jednou nebo dvakrát 2
- c) ve všech 3

4. Podle tebe, uhánět po dálnici rychlostí 200 km/h je odvaha?

- a) ano 1
- b) ne 3
- c) někdy 2

5. Pokud ve skupině všichni myslí jinak než ty, tak:

- a) přidáš se k nim 1
- b) jsi potichu 2
- c) neváháš vyslovit své myšlenky 3

6. Podle tebe se odvaha manifestuje:

- a) překonáváním překážek 3
- b) setrváváním v obtížích 2
- c) únikem 1

7. Na neznámém místě, kde nikoho neznáš, cítíš se ve své kůži?

- a) ano 1
- b) někdy 2
- c) nikdy 3

8. Řekneš nepříjemnou pravdu někomu, koho považuješ za velmi čestného?

- a) nikdy 1
- b) pokud je to důležité 3
- c) vždy 1

9. Přijímáš snadno, když ti druzí říkají tvé chyby?

- a) vždy 3
- b) často 2
- c) nikdy 1

10. Přátelé tě vnímají jako:

- a) "horkou" hlavu 1
- b) odvážlivce a vytrvalce 3
- c) toho, co se snadno lekne 1

Ohodnocení:

10 - 15 bodů

Zkus se uklidnit a reálně dívat kolem sebe.

15 - 20 bodů

Jsou zde možnosti. Je na tobě, aby rostly.

20 - 25 bodů

Jsi na správném místě. Chybí ti více jistoty.

25 a více bodů

Jsi příkladem pro všechny. Mohl sis i ušetřit tento test.

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti posunuli k roku 1904. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1903.

1903

Do chrámu Páně zakoupeny jsou k oltářům nové koberce v ceně 110 K. Na koberce k oltáři Panny Marie dala Aloisie Kadlecová 16 K. Koupen paškal s ranami. Pořízeny mřížky ku starému vchodu chornímu a pod výklenek schodištní a do sakristie židle.

Dne 1. června konáno svěcení obrazu Panny Marie hostýnské ve Vratislávce. Obraz darován hospodyněmi Vratislavskými, družičkami donesen z chrámu Páně. Kázal P. Josef Kreutzer kaplan, světil P. A. Smekal, farář ze Strážku asistoval P. A. Matějíček farář z Olší s místním.

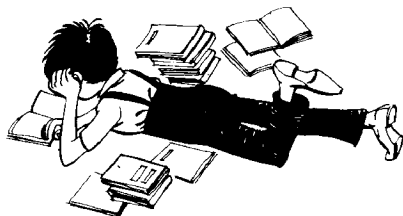
Na konci roku rozšířili se mezi žáky záušničky.

Dne 25. října 1903 posvěceny místním farářem 2 kříže dřevěné na cestě ku Rojetínu. Kříže na místě starých sešlých jeden nad Chrástkou, druhý na palem „Patačka“ zvaným pořídila svým nákladem obec Rojetín.

Roku 1903 20. července umřel papež Lev XIII. Dne 4 srpna 1903 zvolen Pius X. Obě tyto památné události byly službami Božími a patřičným výkladem oslaveny.

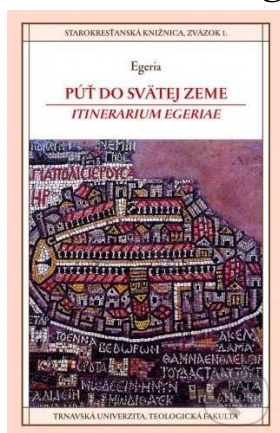
Zpracoval: R. Mašek

Knižní okénko

Egeriae

Itinerarium Egeriae

Itinerarium Egeriae je zpráva o pouti do Svaté země v dopisové formě, pocházející pravděpodobně z roku 384. Jde o unikátní dílo z hlediska textu, jazyka i obsahu a je také jedním z několika málo směrech starověkých spisů pocházejících z rukou ženy. Skládá se ze dvou částí. V první autorka popisuje svatá místa, která navštívila ve druhé části je zachycena jeruzalémská liturgie – podrobně je popsána liturgie hodin a nacházíme zde nejstarší doklady tzv. stacionární liturgie.

*Vydalo nakladatelství Dobrá kniha
cena 165,- Kč*

Michal Zamkovský

Sedm kroků k dobré zpovědi

Tato kniha není jen zpovědním zrcadlem či seznamem hříchů, kterých se dopouštíme, ale především praktickým pomocníkem, jakousi „duchovní mapou“, která nám ukazuje, jak se vrátit zpět k milosrdnému Otci.

*Vydalo nakladatelství Paulínky
cena 110,- Kč*

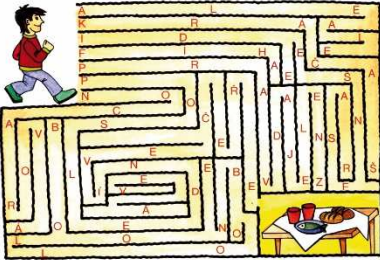

DEN D

*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*

Večer jsem byl velmi hladový, tak mi maminka chystala chléb se sýrem. Než začala krájet nový pecen chleba, udělala na něm nožem znamení kříže. Říkala mi, že chléb je Božím darem a je třeba za něj vždy poděkovat. Než se chléb dostane na stůl, ujde velký kus cesty. Seřad' správné obrázky této cesty.

Po večeri táta říkal, že nejen tělo, ale i duše potřebuje pokrm - potřebujete lásku. Pán Ježíš nám nabízí svou lásku. Těsně před svou smrtí pozval apoštoly ke slavení večere. Jak tuto večeri nazýváme, zjistiš, když projdeš bludištěm.

Jídlo jíme proto,

- ▲ abychom měli sílu,
- ▲ abychom byli zdraví,
- ▲ abychom rostli,
- ▲ abychom žili.

Pán Ježíš nám dává svůj pokrm,

- ▲ abychom byli silní v konání dobra,
- ▲ abychom měli věčný život.

Nezapomeň, že bílý kousek chleba se po slovech kněze "Toto je moje tělo..." přeměňuje na... (odpověď najdeš v osmisměrce).

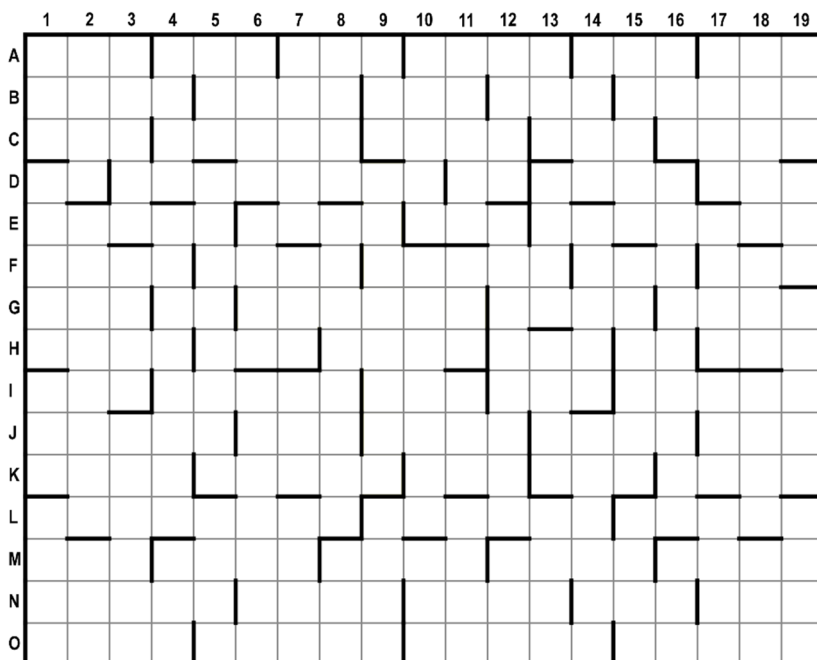
T	Á	N	E	P	Š	T	Ě
Ž	E	M	L	O	V	K	A
O	L	Y	K	R	Á	P	O
S	Y	T	E	G	A	P	Š
A	K	R	B	É	L	C	H
M	S	T	O	L	S	Á	M
O	Y	T	H	C	U	B	V
O	M	E	L	E	T	A	O

BUCHTY, CHLÉB, MASO, MÁSLA, OMELETA, PÁRKY,
ŠPAGETY, ŠPENÁT, ŽEMLOVKA

Svatost oltářní je živý Ježíš pod způsobou chleba a vína. Jak nazýváme tuto svátost, se dozvíš, pokud do zrníček doplníš správná počáteční písmena jmen.

V dnešní tajence najdete jiný název pro večeři, kterou Ježíš naposled slavil se svými učedníky.

Vodorovně

A. zkr. býv. Místního národního výboru, dánská stopa, zkr. věda a technika mládeže, feudální sídlo, je možno, hlas hada

B. těžné zvíře, přední část hlavy s obočím, souhlas, matka Romula a Rema, naříkati

C. hraniční poplatky, stroj v podobě člověka, náš zpěvák (Karel), kočkovitá šelma, odezva

D. egypt. bůh slunce, úmrtnost, indický film, svazek obilí, planetka

E. italsky jeskyně, drobná americká mince, plošná míra, část Prahy

F. keňský atlet, divadelní akademie, měsíc v roce, SPZ Tachova, znač.goniometrické funkce

G. izolační lepenka, sloven. co, tajenka 2, usmrcení jelena, hasnice

H. *draví ptáci, kydnutí, severanka, pytlácká nástraha, bobizační slabika, něm. kotlina*

I. *čín. jezero, karetní hra ze 78 kartami, manželka Johna Lennona, zkr. Národní lékařské knihovny, umělecká literatura*

J. *podzemní část budovy, etipské jezero, uzenina, barva přírodního hedvábí, lehké vanutí*

K. *palivová směs, odvážná, označení kamionů, předložka, aspik*

L. *akutní, radostně přijímatí, nařikati*

M. *ten i onen, doktor přírodních věd, dětská hračka na provázku, noční pták, ruské jezero*

N. *francouzsky ctnost, biblická postava, puchýřky v ústní dutině, domácí Alena, mužské jméno (19.5.)*

O. *jihoamer.pohoří, být zasněný, ruské město, mys Antarktidy*

Svisle

1. *římsky 2100, věda, citoslovce opovržení, česká televize*

2. *zero, náš karikaturista, část hebrejských jmen*

3. *rodná domovina, barmský ostrov, stoupenec Vikleřův*

4. *angl.farma, garanti, část úst*

5. *sloven.otázka u sázky, dobrodružný časopis, odporlost*

6. *dluh, zástupy, islámský postní měsíc*

7. *loňského roku, včelí produkt, ta i ona, vrbový porost*

8. *ukazovací zájmeno, tyrani, vézt se*

9. *platidlo Etiopie, tajenka 1, tahouni*

10. *končetina polednice (dle Erbena), uhranutí, inic.Komenského*

11. *svetr ke krku, Beáta (domácky), koně (básn.), sójový sýr*

12. *španěl.řeka, karetní hláška, knižní zkratka*

13. *délka, vysoká zvěř(mn.č.), pomluva, hračky (angl.)*

14. *barmská délková jednotka, nevolník, nůž*

15. *zavezení, francouzsky celer, popěvek*

16. *ozvěna, austr.vejcorodý savec, thajská řeka*

17. *nečistota v komíně, výtazek z léčivých bylin, zkr. Mezinárodního svazu vegetariánů, patřící Aje*

18. *stonek, Irská osvobozenecká armáda, něm.studený, domácí Uve*

19. *indonés. sídlo, mužský potomek, amer.herec, muž tisíce hlasu, ikonický znak*

A ještě něco na aktuální téma

Pozor! Nemůžeme věřit všemu, co říká vláda.

Oni tvrdí, že při nákupu potravin stačí mít jen roušku a rukavice. Tak jsem tedy takto vybaven vyrazil do obchodu a okamžitě na mě zavolali policajty. Všichni ostatní totiž měli na sobě i košili a kalhoty...

„Haló, to je policie? Do domu se mi vloupal lupič.“

„My kvůli koronaviru pracujeme z domova. Můžete mi ho dát k telefonu?“

„V životopise máte mezeru. Co jste dělal v roce 2020?“

„Myl jsem si ruce.“

Slyšel jsem, že máme opatřit roušky i domácím mazlíčkům.

Kdo nešil pro hejno neonek, neví, co je krejčovina.

Přijde v 8:30 pán do krámu a říká: „Jeden rum.“

Prodavač na to: „A 65 už Vám bylo?“

Nejhorší část dne je ta, kdy dopíjíš kávu, ale ještě je brzy na víno.

Vůbec se doma v karanténě nenudím! Jen by mě zajímalo, proč v 1 kg rýže koupené v Tesco je 2854 zrnek rýže a ve stejném balení koupeném v Albertu je 3017 zrnek...

Až vás přestane bavit počítat rýži, je tady vyšší stupeň: třídít mák podle odstínu.

Ptali se doktora, co dávají pacientům s koronavirem.

„Palačinky, bramboráky, lívance a pizzu.“

„A to mu pomáhá?“

„To nevím, ale vejde se to pod dveře.“

Vítězem soutěže MasterChef se stala čínská soutěžící Ming Li z provincie Wu-chan se svou polévkou z netopýra, o které už dva měsíce mluví celý svět.

Sněhurka už má jen šest trpaslíků. Kejchal je v karanténě.